

Η αγάπη

Δυο δάκρυα να 'χα μοναχά να στάξω στην ψυχή μου
να γίνει αλάτι και νερό απόψε η μοναξιά.
Στις θύμησες την ακουμπώ σήμερα τη ζωή μου
μην τη ξεχνάς τη θάλασσα και τ' άπιαστα πουλιά.

Μες στις σιγής τ' ανάκτορο δεν άντεξε ένας ήχος
είν' η φωνή του ποιητή που σιγοτραγουδά
ξεφεύγει απόψε και βογγά ο πιο κρυφός του σίχχος
είν' η ζωή π' απόμεινε δίχως παρηγοριά.

Δυο χάδια να 'χα μοναχά και τους λυγμούς να ζέψω
που βάλαν και καλπάζουνε μ' αρματωσιές πολλές
να 'βγω έξω από το μέσα μου κι ακόμη παραέξω
από το χρόνο που 'κλειψε τις πρωινές χαρές.

Από το χθες ως τ' αύριο κρυφό το σκαλοπάτι
τι ταξιδεύεις ολοέ κορμάκι που πονάς;
στης γης τη ραχοκοκαλιά θα 'βρεις το μονοπάτι
με την αγάπη να κεντάς τα φύλλα της καρδιάς.

Δυο χέρια να 'χα γύρα μου - τα χέρια σου μονάχα
να τα περάσω ακριβά στολίδια στο λαιμό
γελιέμαι - και δεν είναι δω. Πού να 'ναι η αγάπη τάχα;
Ανύποπτη πλανιέται δα μ' αλλιώτικο παλμό.

Δέκα σειρές τα μάτια σου, σαράντα τα φιλιά σου,
να τις τυλίξω γύρα μου ζεστή μου φορεσιά,
ν' ανάψω μια, ν' ανάψω δυο, χιλιάδες στην καρδιά σου
φωτιές που λεν πως αγαπούν πέρ' απ' τη μοναξιά.

Στο χαμογέλιο των ματιών σκαλώθηκε η αγάπη
κι από τα χείλη ξέφυγε κάτασπρο ένα πουλί
πίσω από τις ελπίδες μου πού χάθηκ' η αγάπη;
στην αγκαλιά μας κρύφτηκε σήμερα το πρωί.

Karlsruhe, 1 Σεπτεμβρίου 1981

Love

Two tears if only I had to drip into my soul
to turn to salt and water the loneliness tonight.
On memories I lay today my life whole;
do not forget the sea and the elusive flight.

In the silence palace a sound didn't last,
it's the poet's voice in soft sensation;
a verse escapes his secret one, his vast,
it's life left without consolation.

Two caresses if only I had the sobs to cheer
for they loudly gallop their big armor in harness
to get out of myself and further more my dear
beyond the time that stole the morning gladness.

From yesterday to tomorrow hidden is the stair
You, sore little body, why travel so hard?
You will find the path in the earth's lair
with love to embroider the leaves of the heart.

Two hands around me -your hands enough would be
around my neck dear gems of high pay;
I fail -they aren't here. Where love may be?
Unknown it wanders there in another way.

Ten rows your eyes, your kisses forty,
wrap them around me a warming coziness
I'll light one, or two, or thousand fires, lordy!
they swear to love far beyond loneliness.

In the eye's' smile love has been caught
and from the lips escaped a bird all white
behind my hopes where has love been brought?
In our arms she hid herself this morning bright.

Karlsruhe, September 1, 1981